

7

Ešte nikdy som sa po krádeži nechvel tak ako teraz. Dokonca ani vtedy, keď som na majetok druhých siahol prvý raz. V mysli som hľadal ospravedlnenie pre svoj zámer. Jednoducho som si hovoril, že ten mobil potrebujem. Dnes som sa stretol s úplne novým pocitom, ktorý s odstupom času môžem považovať za výčitky svedomia.

V daždi som bezcieľne kráčať, ani neviem kam. Bol som unavený a zároveň omámený jej vôňou a deprimovaný faktom, že som jej ten prekliaty telefón nebol schopný vrátiť. Ktovie, či ju ten jej biely chlap nezbil práve preto, lebo ho stratila.

Bolo mi jasné, že drahý telefón si nemôžem nechať pri sebe počas noci. Nebolo by to prvý raz, čo by ma niekto v spánku napadol a okradol. Ľudia bez strechy nad hlavou mávajú väčšinou všetko, čo vlastnia, pri tele. Preto sú pre iné bandy bezdomovcov alebo narkomanov ľahkým cieľom.

Luxusný mobil som dobre zabalil do niekoľkých navôkol sa povalujúcich plastových vrecúšok a zahrabal som ho v kroví, kde ľudia chodievali vykonávať potrebu, keď už nevydržali cestu k verejným záchodom. Tam bol v bezpečí. Človek tu mohol nájsť výkaly alebo mŕtveho narkomana, ale určite by tu nikomu nenapadlo hrať s očakávaním, že nájde niečo, čo by sa dalo speňažiť. V duchu

som sa pochválil za skvelý nápad. Krík som si označil farebným prúžkom zo starej igelitovej tašky. Mobil vyzdvihnem, až keď si nájdem kupca. Bidžu mi určite pomôže. Poteší sa, lebo z tohto luxusného kúska bude mať zisk aj on. Možno sa konečne prestane na mňa hnevať a budeme spolupracovať tak ako kedysi.

Nakoniec som si našiel útulné miestečko pod schodmi lacného hotela, kde som plánoval stráviť zvyšok noci. Nepamätal som si na nič také, čo niektorí nazývajú domovom. Miesto, kam sa každý deň vrátia, kde majú svoju posteľ a veci, ktoré potrebujú k životu. Ja som prežíval z ruky do úst a o skutočnej posteli, o dverách, ktoré by chránili moje súkromie, som mohol iba snívať.

Zobudil som sa na to, že ma niekto z môjho útulného brlohu ťahá za nohy von. Najprv som si myslel, že nejaký zamestnanec hotela dostal príkaz zbaviť sa ma. Nijaký hotel totiž nemal rád, keď sa pred ním zdržiavali bezdomovci a svojou prítomnosťou pôsobili na hostí odstrašujúco. Až keď som začul Pravínov a Fírózov hlas, došlo mi, koľká bije. Nevidel som im do tváre, oslepovalo ma silné dopoludňajšie slnko.

„Ak sa chceš pred nami ukryť, tak na to potrebuješ originálnejšie miesto ako toto tu!“ zabávali sa na mojej bezmocnosti a spoločnými silami ma vytiahli až na cestu.

„Zabudol si prísť na miesto nášho dohodnutého stretnutia. Hádam si si nemyslel, že ťa spustím z očí?“

Pravín zúrilo. Fíróz sa len prihlúplo chechtal, ako mi Pravín nakladá.

„Teraz ideme!“

Svalnatý Fíróz ma schmatol za vlasy, aby som sa postavil. Vlasy už z rúk nepustil. Kráčali sme k miestu s rikšami. Vedel som, kam ma chcú vziať.

„Mám pre teba luxusný telefón, ten by mal pokryť väčšiu časť dlhu!“ vykoktal som s hranou pokorou.

„Áno, jasné a ja som Salmán Khán osobne, ten známy indický herec!“ okríkol ma. Neveril mi. Normálne som oľutoval, že som ten mobil ukryl a nemal som ho práve teraz pri sebe, aby som sa vykúpil.

„Ukryl som ho, aby ma v noci neokradli. Veď ty sám najlepšie vieš, ako to chodí!“

Hodil som naňho presvedčivý pohľad, dúfajúc, že mi uverí. Zabralo to. Rozkázal, aby som ich zaviedol k úkrytu.

„To miesto nie je ďaleko!“ snažil som sa pôsobiť dôveryhodne. Zistovali, o aký mobil ide.

„Je to najnovší iPhone, bez poškodenia, minimálne používaný!“ ospevoval som svoje výkupné a viedol som ich ku kroviiu. Osmelil som sa a s ubúdajúcim strachom som začal premýšľať nad útekou. Pravín ma nedobehne a Fírózove umelé svaly nemajú výdrž, aby za mnou vládali utekať tak dlho. Keď sa mi podarí tento posledný raz zdrhnúť, odídeme do iného mesta a tu ma už nikto nikdy neuvidí. Zostane mi tak aj mobil, aj obe obličky a môžem začať nový život.

Plán som mal v hlave pripravený, teraz ho už len zrealizovať. Čakal som na moment prekvapenia, začal som sa s nimi zhovárať. Podarilo sa mi vystrúhať niekoľko vtipov na moju osobu. Navonok sme vyzerali ako traja priatelia, ktorí sa na ničom dobre zabávajú. Darilo sa mi rozosmiať ich tak, až sa za brucho chytali, a práve v takejto chvíli som sa Fírózovi vytrhol a bežal som do krovia, ktoré chudobní ľudia používali ako náhradnú latrínu.

Bežal som, čo mi sily stačili. Určite by som dokázal utekať aj rýchlejšie, keby som nebol taký hladný. Pred mojím únikovým plánom som nedomyslel jeden detail, a to mínové pole preplnené klzkými ľudskými výkalmi. Spomenul som si na to až v momente, keď som sa pošmykol na čerstvom hovne, a sekunda, keď som padal k zemi, mi zrazu pripadala ako večnosť. Dopad som si nepamätal, lebo som hlavou o niečo narazil.

Keď som sa prebral, bolelo ma čelo a zahmlievalo sa mi pred očami. Cítil som, že ležím dole bruchom a niečie koleno ma pritláča k zemi. Spomenul som si na Pravína a bol to práve on, kto mi zväzoval ruky za chrbtom. Uvedomil som si, že som v sračkách, a nemyslel som tým moju tvár, ktorú Fírózova noha tlačila do jedného z roztrúsených výkalov.

„Koniec hlúpostí, potkan!“ vyslovil jeden z nich, no nevedel som ktorý, lebo mi zvonilo v ušiach.

Pravín ma niesol, nie, skôr ťahal. Ledva som dokázal prepletať nohami. Pri ceste ma vyvávali v prachu, aby na mne prekryli zvyšky zápáchajúcich výkalov.

„Nemuseli ste ho prizabiť, preboha!“ vyslovila neznáma žena prísne. Držala sa odo mňa ďalej, lebo som smrdel.

„Je podvyživený a...“ nedopovedala. Krčila bielym nosom, zatiaľ čo som sa neskrývane snažil vyslobodiť si zviazané ruky.

„Musíme urobiť testy, prípadne ho preliečiť a nakŕmiť, čo potrebuje čas a čo cenu automaticky znižuje, to si hádam uvedomujete!“ prihovorila sa už vlúdnejšie Pravínovi.

„Ja s predajom obličky nesúhlasím!“ zvolal som rázne a prevrhol som stoličku, na ktorej som sedel, stále pripútaný. Žena v bielom odeve sa pohla smerom ku mne. Naklonila sa nado mňa a povýšene spustila: „Buď dobrovoľne podpíšeš darcovstvo pre svojho *akože* zomierajúceho strýka a vzdáš sa akýchkoľvek právnych krokov alebo budúcich obvinení a predaj obličky s najväčšou pravdepodobnosťou prežiješ, alebo v tvojom sfalšovanom úmrtnom liste bude stáť, že si zomrel pri autonehode. Vyber si: buď – alebo!“

Všetci mlčali a tvárili sa, akoby sa ich to netýkalo. Pravín si položil ruky na stôl a tváril sa, že si číta nejakú brožúrku. Ako mi to mohol urobiť? Asi cítil, že ho v duchu preklínam, a konečne sa mi prihovoril, ale do tváre sa mi nepozrel.

„Pozri sa, Ráhuľ, dlhuješ mi peniaze a ja zase dlhujem niekomu inému! Je pochopiteľné, že ak mi ich nevrátiš, budem musieť predať vlastnú obličku, aby som vyplatil svoje dlhy, alebo zaplatím životom. Myslím si, že nie si taký tupý a chápeš moju situáciu. Ak môžem predať tvoj orgán, prečo by som sa mal dať rozrezať ja?“

Nevydal som ani hláska. Nemal som na výber a v duchu som mu aj rozumel, ale... Ale odkiaľ budem mať istotu, že ma nevyptivú ako sliepku a nevezmú mi všetko, čo sa dá predať, a bude im jedno, či to bude s, alebo bez môjho súhlasu?

Neznáma biela žena vedela dosť dobre hovoriť naším jazykom. Myslel som si, že je to asi tá, ktorá je známa pod prezývkou Mäsiarka. Cítila môj vnútorný nepokoj. Jej falošný pokus o vlúdnosť ma skôr rozrušil, ako upokojil.

„Ono to bude všetko jednoduchšie, keď s predajom budeš súhlasiť. Obavy, že sa už nepreberieš, sú síce namieste, ale to sa môže stať pri každej operácii. Bude o teba dobre postarané, takže pravdepodobnosť vzniku možných komplikácií je minimálna. Odber orgánu prebehne veľmi profesionálne a pod dohľadom viacerých skúsených chirurgov. Neplánujeme ťa zabiť, ak nám na to nedáš dôvod. Žijeme v pomerne kontrolovanej spoločnosti. Áno, už ani v Indii nie je jednoduché presadiť sa s orgánmi na čiernom trhu tak ako kedysi. Pri toľkej konkurencii z Bangladéša to fakt nie je hračka. Takže ešte raz: pre všetkých zúčastnených bude najpohodľnejšie, ak s predajom, respektíve s fiktívnym darcovstvom, budeš súhlasiť, ako keby sme sa po zákroku museli nelegálne zbavovať tvojich pozostatkov a celé to falšovanie dokumentov, uplácanie svedkov, no hrôza...“

Gúľala očami a tvárila sa, ako keby vôbec nehovorila o mne, zatiaľ čo som od strachu nestihol ani len nasucho prehltnúť alebo sa niečo spýtať.

Rozviazali ma a pod nos mi strčili papiere na podpis. Svedkovia, celkom neznámi ľudia, podpísali dokument o takzvanej

dobrovoľnosti môjho rozhodnutia. Pod nátlakom som napokon papiere poslušne podpísal, ani som nevedel, čo vlastne. Aj tak som bol presvedčený, že som podpísal ortieľ svojej smrti, pretože neverím tomu, že mi odoberú len jeden orgán. Ved' ak ich môžu vziať a predať viac, prečo by to neurobili? Ako im v tom po uspatí zabránim? Od Pravína určite vedia, že ma nik hľadať nebude.

Keď si na to s odstupom času spomeniem, nedokážem uveriť, že som bol ku koncu so všetkým pomerne vyrovnaný. Až neskôr som si uvedomil, že moje zmysly otupoval nielen hlad, ale aj otras mozgu.

Odviedli ma na samotku. Dali mi infúziu, jedlo a smel som sa umyť čistou vodou, dokonca aj mydlom. Neskôr som fascinovane sledoval, ako mi odobrali krv, po prvý raz v živote som musel prehltnúť tabletky. Rozmanité vyšetrenia ani nepočítam. Pripadal som si ako pokusný králik na inej planéte. Zarazilo ma však, že o mne hovorili len ako o obličke číslo 326, nie ako o človeku. Bol som predsa človek, aj keď nie taký vzdelaný, pekný a múdry ako oni, no mal som rovnako dve ruky a dve nohy, hlavu, trup, ale onedlho len jednu obličku...

Ako ukázali výsledky, moja oblička bola *vhodná* pre niekoho z listiny čakateľov. Aj keď iba boh vedel, čo to malo znamenať pre mňa. Dostal som viac liekov, viac infúzií a kopy jedla. Starali sa o mňa, ale nie preto, lebo si ma oblúbili, ale pre obličku. Hlava ma už tak nebolela, ale jazva mi zostane tak či tak, a to som ešte nepočítal to, že mi odoberú obličku. Samozrejme, ak to všetko prežijem. A prežijem?

Keď mi prestali dávať jesť, bola sobota. Vedel som, že v podzemných chodbách sa nachádzali aj iní ľudia čakajúci na odber orgánov. Držali ma na izbe pod zámkom a nesmel som sa s nikým